

От студентската скамейка станах председател на Районен съд – Малко Търново

Интервю с Бистра Джанкова

- Г-жо Джанкова, какви спомени пазите от работата Ви като председател на Районен съд – Малко Търново?

- Едва на 23 години станах председател на Районен съд – Малко Търново. Бях започнала училище по-рано, затова и се дипломирах като юрист в Софийския университет „Св. Кл. Охридски“ толкова малка. От студентската скамейка ни назначиха като съдии, да видят дали можем да се справим. Постъпих на работа на 29.05.1963 г. и работих в Районен съд – Малко Търново до 11.01.1965 г. Бях посрещната с любопитство от местната общественост. Но ме приеха великолепно като жена, която за първи път заема председателското място в съда. На церемонията бяха дошли и съдии от Окръжен съд – Бургас. Коментираше се, че градът никога не е виждал толкова юристи накуп.

Първата жена – председател на Районен съд – Малко Търново

Предишният председател Коста Апостолов беше боледувал тежко, но дойде, за да ме въведе в същината на работата, да ми покаже как се организира съдийският доклад и т. н.

Първото ми впечатление от сградата, в която се помещаваше съдът, бяха цветята – много и навсякъде. Това беше типична за района постройка, с каменен първи етаж, вторият облицован отвън с дървена ламперия, а покривът – покрит със стари цигли. Имаше два входа – към канцелариите и към съдебната зала. Дървените стълби вътре скърцаха силно, а по това как скърцаха - познавах, кой се качва на втория етаж.

- С какъв състав работеше съдебната власт в Малко Търново тогава и какви дела решаваше?

- В съда работехме четирима души – председателят - съдия, административен секретар, деловодител и прислужник – призовкар. Бяхме все жени. А в прокуратурата бяха само трима – районният прокурор, служител и чистач.

Постоянно ни правеха проверки от Инспектората към Министерството на правосъдието, за да следят отблизо работата на младите, новоназначени магистрати. Искаха да съберат впечатления, дали с придобитите теоретични знания се справяме в съдебната дейност.

По него време разглеждах най-много административно-наказателни дела. Най-често се образуваха за браконьерство, незаконна сеч и за обида на длъжностни лица – традиционно на горския. В случаите, когато съдията трябва да си направи отвод, командироваха колеги от Грудовския районен съд – днес Районен съд – Средец.

А обществото проявяваше изключително уважение към институциите. Милиционерът ще стане прав, ще козирува като мина край него, в ресторанта ще ми намерят хубаво място. Хората се познаваха помежду си, затова все ме спираха да попитат коя съм.

- Трудно ли беше за млада жена да се адаптира към чужд и отдалечен от дома ѝ град?

- Имах щастието да попадна в прекрасна среда. Градът бе пълен с млади и интелигентни хора, които бяха изпратени да работят в разкритите там предприятия. Имаше много инженери, но и много поети. На улицата, където бе квартирата ми, живееше Недялко Йорданов със семейството си. Тогава той беше учител по литература в местното училище. Всяка вечер пеехме и рецитирахме стихове. В почивните дни ходехме на футболни мачове - променени с най-хубавите си дрехи, а мъжете с костюми.

Разбира се, възникваха и трудни моменти. Беше студена зима, а съдът остана без дърва. Поискахме пари от Министерството на правосъдието за тях, но след това директорът на горското стопанство не ни ги дава. Той държеше да отида при него, да го помоля, и въпреки официалните ни писмата - не ги даваше. Накрая въпросът бил обсъден на общото събрание на колектива. Упрекнали го, какъв човек е, че се държи така. И получихме най-хубавите дърва.

Изпитание е, да поемеш назначение далеко от близки и приятели. Но никога няма да забравя мястото, където започна кариерата ми. После станах председател на Районен съд – Поморие, а две години по-късно по семейни причини се наложи да напусна системата и работих като адвокат в Айтос. Създадох безупречна практика към Айтоския районен съд, която приключих миналата година.

И днес като чуя за Малко Търново, това предизвикват у мен умиление и събужда спомени за младост и красота. Искрено се радвам за 100-годишния юбилей на Районния съд и с удоволствие ще споделя празника с всички колеги, които са го председателствали или са работили в него.